

транспортъ, безчисленното множество коля на които бѣха натоварени съ ечемикъ, крупа, сухаръ и пр.

Горкитѣ коне едвамъ влачаха не колята, а собственнитѣ си крака. Мършави, охлузени и покрити съ калъ, тѣ по-скоро приличаха на скелетъ. Вече покрай шосето се търкаляха масса конски трупове, около които се тълпяха изгладнели кучета. А погонцитѣ? Окжсани, измжчени, отрупани съ калъ, тѣ като сѣнки ходяха около колята, поощряваха съ присипналия си гласъ, ту ласкаво, ту псувателно измжчениитѣ коне. Хиляди проклетия се сипяха често отъ устата имъ по адреса на началството за лошото распореждане; по адреса на турцитѣ, защото не правяли добри шосета и за гдѣто се рѣшили да се биятъ съ руситѣ и, най-насетнѣ, и върху „булгарцитѣ“.

— Всичкото наше страдание е за „поганнитѣ булгарци“, казваха тѣ въ тежкитѣ минути. Да бѣха мирували, турцитѣ не щѣха да ги колятъ и бѣсятъ.

— А я иди у нѣкой „братушка“ и поискай ока сѣно или парче хлѣбъ, ще ти отговори: „нѣма братушка, нѣма, турцитѣ взели“, забѣлѣзва нѣкой ядовито.

— И, братко, не гнѣви Бога, извикаха тогава нѣколко погонци изведнѣжъ. Тѣ право казватъ, че нѣматъ. Нима не виждаме ли, че двороветѣ имъ сж праздни, а дѣцата имъ ходятъ гладни!

— И всичко това е взето не отъ турцитѣ, забѣлѣзваше нѣкой отъ тѣхъ, а отъ нашитѣ. Нима ний не виждаме, какъ проклѣтата жидовия, съпровождана отъ казаци, обираше населението, па и ний не малко купи сѣно и пр. сме задигнали...

— Какво ний? Нима не виждаме нашитѣ капитани, какъ взематъ отъ бѣднитѣ „булгарци“ послѣдната крина ечемикъ почти бѣзъ пари?

— Тѣ взематъ не само отъ братушкитѣ, но и отъ насъ, се чуваха развълнувани гласове.

Въ хана имаше ястие: бобъ, картофи и козя пастърма съ лукъ, миризмата на която още отъ далеко се чувствувахе. Слѣдъ като си поотпочинаха конетѣ, азъ продължихъ пътя безъ да хапна.

Отъ селото Тръмбешъ пътя за Свищовъ се отдѣля отъ шосето влѣво и върви, испърво, покрай една незначителна рѣчица къмъ сѣверо-западъ, а подиръ, право къмъ сѣверъ, покрай с. Хибилии и за с. Павелъ.